

בענין: הקובלנה נגד ד"ר קיסר גיא

צו לפי סעיף 45 לפקודת רופאי השיניים (נוסח חדש) תשל"ט – 1979

בקובלנה שהוגשה ב- 7.10.07 נגד ד"ר קיסר גיא (להלן הנקבל) יוחסה לו התנהגות רשלנית חמורה, והתנהגות שאינה הולמת רופא שיניים, לפי פסקאות (1) ו-(3) לסעיף 47 לפקודת רופאי השיניים (נוסח חדש) תשל"ט – 1979 (להלן הפקודה).

הברורים שקדמו להגשת הקובלנה היו אמורים להתיחס לתלונת אחת מהמטופלות שטופלו על ידי הנקבל, על רשלנות בטפול בה. היו אינדיקציות לטפול רשלני לא רק בתלונת המטופלת, אלא גם בנתונים שמסרה רופאת שיניים אחרת, שבדקה וראתה את תוצאות הטפול שנתן הנקבל למטופלת האמורה.

ברורים אלו נתקלו בקשיים מרובים נוכח ניתוק מגע מופגן של הנקבל עם רשויות משרד הבריאות שביקשו לבחון את התלונה כשהם מסתמכים גם על גירסת הנקבל על מה שארע.

פניות חוזרות ונישנות שנעשו לנקבל לא נענו, ובנסיבות אלו הוגשה הקובלנה האמורה המתייחסת בעיקרה לדרך הפתלתלה בה נקט הנקבל כדי להמנע ממסירת נתונים ופרטים על הטפול שנתן.

שר הבריאות מינה ועדה עליה הוטל לשמוע את תגובת הנקבל, לרכז ולבחון את החומר כולו, ולהמליץ בפני השר מה ייעשה בנקבל, הכל כקבוע בפקודה.

בדו"ח שהגישה הועדה ביום 17.6.2010 לשר הבריאות היא מתארת באריכות ותוך מתן פרוט מלא את המעללים בהם נקט הנקבל כדי לחמוק מלהופיע בפני הועדה. נתונים שהובאו בפני הועדה הצביעו על כשלונם של "נסיונות חוזרים ונשנים ליצור קשר עם הנקבל כל המכתבים שנשלחו לנקבל, לרבות בדואר רשום, חזרו בלא שנמסרו בירור שערכה יחידת המשמעת במשרד הבריאות העלה שהנקבל יצא את הארץ ביום 12.11.07 ומאז לא שב לישראל".

בנסיבות אלו החליטה הועדה להורות על עשיית נסיונות נוספים לבצע מסירה לנקבל, זאת על ידי שליחת הודעה לכתובת בחו"ל, כפי שזו נמסרה ע"י הנקבל בשיחה טלפונית בה ביקש לקבל אישור שיקל עליו לעבוד בחו"ל. נסיון נוסף יש לעשות, כך הורתה הועדה, על ידי פרסום הזמנה לדין בשני עתונים יומיים, זאת למקרה שהנסיון הראשון לא יניב פירות.

כך אמנם עשה הקובל – הכל לשווא. נמען הכתובת בחו"ל היה בעל מרפאה באירלנד שאין לו קשר עם הנקבל.

ההתפקדה בסופו של דבר בפרסום בעיתון יומי אחד, החליטה לדון בקובלנה בהעדר
 והגיעה למסקנה שהנקבל התנהג באופן שאינו הולם רופא שיניים כאמור בסעיף 45 (1)
 מקודה ככל שהדברים מיחסים "להתעלמות הנקבל מהפניות החוזרות ונישנות של משרד
 הבריאות". הועדה הוסיפה "שהנקבל ידע על קיומה של התלונה", ואי שיתוף הפעולה מצדו
 שקולה "להתנערות מאחריותו כלפי המטופלת שנתנה בו את מבטחה ושילמה לו במיטב כספה".
 התנהגות הנקבל "מבטאת זלזול בסמכות הפיקוח של רשות המפקדת על בריאות הציבור",
 ודומה הדבר כאילו אמר הנקבל "עשו בתלונה כרצונכם, אין לי ענין בכם, במטופלת או בתוצאות
 הטיפול שניתן על ידי".

כיוון שכך, ונוכח שהותו של הנקבל בחוץ לישראל המליצה הועדה על התליית רשיון הנקבל "עד
 שהנקבל ימצא לנכון לפנות, בענין זה, למשרד הבריאות ויאפשר למשרד הבריאות לברר אם ראוי
 לחדש את תוקפו של הרשיון".

חומרת התנהגות הנקבל, כפי שהדברים תוארו על ידי הועדה, נכוחים ונכונים ואני מאמץ אותם.

מה שהטריד אותי בהליך זה הוא הנושא הכרוך בהודעה שיש למסור לנקבל על הדיון בפני הועדה.

סעיף 47 לפקודה מתנה את הפעלת סמכות שר הבריאות לנקוט אמצעי משמעת כאמור בסעיף 45
 לפקודה, "במתן הזדמנות" לרופא לשטוח את טענותיו בפני ועדה שמינה השר.
 פיסקה ב' של סעיף 47 מבהירה מה ייחשב כמתן הזדמנות כזו, ונאמר בה שהמצאת הודעה
 המפרשת את מהות התלונה ואת הכוונה לנקוט באמצעי המשמעת האמורים לפני מתן הצו לפי
 סעיף 45 היא בבחינת מתן הזדמנות מספקת. המצאת ההודעה יכולה להעשות גם בדואר רשום.

סעיף זה הוא מקבילו של סעיף 44 לפקודת הרופאים (נוסח חדש) תשל"ז – 1976. אותו סעיף
 מבהיר ואומר שמשלוח בדואר רשום צריך להיות "לפי מענו הידוע לאחרונה של הנקבל". השמטת
 ההוראה אודות משלוח ההודעה למען האחרון הידוע של הנקבל מפקודת רופאי השיניים, איננה
 צריכה לשנות את הפרשנות שיש ליתן להוראות שתי הפקודות. הדואר הרשום צריך להשלח למען
 הידוע האחרון פה גם שם.

התכלית החקיקתית של שתי ההוראות היא ברורה. הצעדים שביכולת שר הבריאות לנקוט הם
 חמורים ביותר, והמחוקק ביקש להבטיח שצעדים אלו לא יינקטו בטרם תינתן לנקבל הודעה על
 קיום הליך שסופו יכול להיות נקיטה בצעדים האמורים.

תכלית זו של החוק היא ברורה וחשובה, והיא משיגה את מטרותה על ידי משלוח בדואר רשום
 למען האחרון הידוע.

יתוארו מקרים בהם נעלמו עקבותיו של נקבל, אם בתום לב עקב שנוי מקום מגורים עליו לא
 ניתנה הודעה, אם מתוך כוונת זדון לא לאפשר את איתורו. מקרים כאלו יכולים להתייחס

לרופאים שהפעילות הרטואית שלהם יכולה לסכן את הציבור. במצבים כאלו אי אפשר ליתן להוראות חוק המגנות על אינטרס הנקבל להיות מידע, פרשנות שתיצור מכשול בלתי עביר מפני בירור ענינו על ידי פעולה מכוונת או לא מכוונת שתמנע את איתורו.

משלוח הודעה למען הרשום ואחריו הידוע מבוססת על נסיון החיים שמי שמעתיק מקום מגוריו מידע את הדואר או דואג באופן אחר לקיום רצף בלתי מופרע של קבלת מכתבים. רצף זה מבטיח באופן טביר את הגעת החודעה אליו. לכך יש לחוסיף שעל כל רופא לדעת שמוטלות עליו נורמות אותן הוא חייב לקיים, וכי קיומן מחייב לא אחת קיום קומוניקציה רציפה איתו ביצירת מצב בו מותיר הנקבל את עצמו במצב בו לא ניתן לקיים איתו קשר, מכריז הרופא על עצמו כמי שוויתר על הזכות לדעת מה הקומוניקציה המופנית אליו נושאת בחובה.

בין כך בין אחרת נראה הדבר שהקובל מילא את חובת מתן החודעה לנקבל לא רק בהיבט הפורמלי שלה, אלא גם בהיבט הפרקטי. למקרא הקומוניקציה שחיתה בפועל קשה שלא להגיע למסקנה שהנקבל ידע על הקובלנה ואם לא הגיב עליה, אין זאת משום שלא ידע עליה.

נראה לי לכן שהחליק כפי שהתנהל הוא חליק תקין.

הועדה ממליצה על תתלית רשיון הנקבל עד שתבוא פניה מחדשת של הנקבל לרשויות.

לי נראה ש"הברית" חבוטה ומשוללת הרסן של הנקבל, תוך התעלמות מחובתו כלפי המטופלת וכלפי רשויות הבריאות, מעידה על עצמה שהמדובר הוא ברופא חסר אתריות ומשולל רסן הבעט בכל חטרמות המוסכמות, בין הן מעוגנות בחלכות נימוס גרילא, בין הן הקבועות בדיון. לכאורה רופא כזה הוא מסוכן לצבור המטופלים, והסנקציה הראויה היא ביטול רשיונו, וכך אני מחליט.

אין צריך לאמר שאם בשלב כלשהו יבקש הנקבל הענקת רשיון מחדש, יוכלו הרשויות המפקדות על כך לפעול בנושא זה ככל שייראה להן נכון.

בטול רשיון הנקבל יחיה בתוקף מידי. חודעה על כך תשלח בדואר רשום לנקבל למעט כפי שחוא ניתן על ידו במשרד הבריאות, והיא תפורסם בגוף לכך גם בעיתון "דעות אחרונות".

22.7.10 ניתן היום

גשיא (בדימוס) של ביהמ"ש המחוזי בירושלים